

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **D. L. V.**, nar. ..., t. č. , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2014, č. j. OAM-42/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému tlumočnickovi z jazyka N. K. K., bytem M., P., se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 385 Kč. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2014, č. j. OAM-42/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 11. 7. 2014.

V žalobě namítá porušení § 2, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 46a zákona o azylu, neboť žalovaný svůj závěr o obavách, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, odůvodnil pouze všeobecně. Dále odkazuje čl. 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků, publikované

pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“), v němž se smluvní státy zavázaly, že *„nebudou na pohyb uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno, nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země.“* Hlavním měřítkem pro opatření omezující pohyb uprchlíka je tedy jeho nezbytnost. Důvody, jež mohou vést s ohledem na konkrétní okolnosti případu k omezení či zbavení osobní svobody, blíže popisuje Směrnice Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o aplikovatelných kritériích a normách souvisejících se zajištěním žadatelů o azyl a o alternativách zajištění z roku 2012. V úvahu tedy přicházejí tři účely, které v individuálních případech odůvodňují zajištění a jsou v souladu s mezinárodním právem. Těmito důvody jsou veřejný pořádek, veřejné zdraví a národní bezpečnost.

V souvislosti s pojmem „veřejný pořádek“ se dovolává rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2014, č. j. Azs 21/2013 – 52, jež uvádí, že výkladem tohoto pojmu se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, které se týkalo § 119 zákona o pobytu cizinců, v němž bylo konstatováno, že *„při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“*

Při výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu musí být zohledněno nejen znění tohoto ustanovení, ale též jeho smysl a účel i okolnosti jeho vzniku a původu. Rozšířený senát ve shora uvedeném usnesení konstatoval, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může být jen *„takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“* I v takovém případě je však podle rozšířeného senátu *„nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“*. Při formulaci tohoto závěru vyšel rozšířený senát mj. ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Podle tohoto ustanovení *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. (...) Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“*

Zároveň žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také *„pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze*

základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky“.

Žalobce rovněž poukazuje na rozhodnutí Evropského soudního dvora, který judikoval, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (rozsudek ze dne 4. 12. 1974, *V. D.*, 41/74, *R.*, s. 1337, bod 18); nicméně pojem veřejného pořádku je třeba vykládat restriktivně. Přičemž ani rozsah tohoto pojmu nemůže být určován jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany orgánů Unie (rozsudek ve věci *R.*, bod 27). Podle názoru žalobce napadené rozhodnutí rovněž postrádá náležité zdůvodnění, v čem žalovaný spatřuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky v tomto konkrétním případě.

Žalobce připouští, že porušil svou právní povinnost a pobýval nelegálně na území České republiky, nicméně je toho názoru, že porušení zákona o pobytu cizinců nepředstavuje dostatečně závažnou hrozbu dotýkající se základního zájmu společnosti. Správní orgán dle jeho názoru neprokázal, že jeho chováním došlo ke skutečnému, aktuálnímu a závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle žalobce by s ohledem na výše uvedené mělo být napadené rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost zrušeno.

Žalovaný nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se porušení uvedených ustanovení zákona či mezinárodní smlouvy při rozhodování věci nedopustil. K námitce, že správní orgán nepostupoval v souladu s právními předpisy, včetně mezinárodních úmluv, a nedbal o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu, odkazuje žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí. Uvádí, že skutečnosti, z nichž vycházel ve svém rozhodnutí, jsou plně seznatelné. V rozhodnutí poukázal na to, že žalobci bylo již v minulosti uloženo pravomocné správní vyhoštění z České republiky na 3 roky (rozhodnutí č. j. KRPA-31639/ČJ-2012-000022, ze dne 9. 3. 2012) podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 3. 2012, lhůta k vycestování byla žalobci prodloužena a uplynula dne 31. 7. 2012. Žalobce v rozporu s tímto pravomocným rozhodnutím z území České republiky nevycestoval. Dne 28. 2. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie, při kontrole se prokázal cizím dokladem jako dokladem vlastním. Totožnost žalobce byla poté zjištěna na základě sejmutí otisků prstů. Dne 9. 3. 2014 bylo se žalobcem zahájeno další řízení o správním vyhoštění a žalobce byl na základě rozhodnutí příslušného orgánu zajištěn v ZZC. Až po svém zajištění v tomto zařízení projevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu.

Žalovaný taktéž popsal ve svém rozhodnutí, že žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob až do 1. 8. 2015, a jak plyne z výše uvedeného, ode dne 1. 8. 2012 mařil výkon úředního rozhodnutí a opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu, platného víza či povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Na území České republiky taktéž pracoval, ač k tomu neměl povolení a taktéž bez sjednaného zdravotního pojištění. Žalobce byl dne 31. 7. 2006, odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na tři roky, rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 9. 2006, a žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob od 24. 8. 2006 – 24. 8. 2009. Žalobce do protokolu Policii ČR uvedl, že v roce 2006 měl území České republiky opustit a vrátit se zpět v roce 2010, kdy přijel (bez patřičných dokladů) za prací. Za výše uvedeného skutkového stavu má žalovaný za to, že dostatečně uvedl, na základě jakých skutečností – dlouhodobý nelegální pobyt na území, jednání v rozporu s pravomocným správním vyhoštěním z území, jež zakládá maření výkonu úředního rozhodnutí, snaha

oklamat orgány při kontrole totožnosti a oprávněnosti pobytu s cílem zatajit svůj nelegální pobyt, porušování dalších právních předpisů stanovených pro pobyt a výkon práce cizinců na území České republiky – dospěl ke svému závěru o existenci hrozby pro veřejný pořádek České republiky ze strany žalobce. Žalovaný má za to, že povaha a intenzita ve správním rozhodnutí popsaného chování žalobce jednotlivě a zejména pak v jeho součtu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (tj. zájmu společnosti na dodržování právního řádu a pravomocných rozhodnutí orgánů České republiky). K jakým případným dalším individuálním skutečnostem či k jakým celkovým okolnostem života by pak žalovaný měl v případě žalobce ještě dále přihlídnout, žaloba konkrétně neuvádí.

Žalovaný je toho názoru, že správní rozhodnutí není v rozporu s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a to ani s namítaným čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíka. Ani tato úmluva totiž nevylučuje zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

K podané žalobě pak žalovaný dále odkazuje na rozhodovací činnost krajského soudu, ze které je mu známo, že soud shledal jednání cizince, které přeroste až do situace, kdy se jedná o maření výkonu správního rozhodnutí, jako dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku (podle ustanovení § 46a zákona o azylu se však nemusí jednat o situace, kdy již došlo k zásahu do veřejného pořádku, nýbrž postačuje důvodná domněnka o možném nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany cizince). Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako nedůvodné, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 28. 2. 2014 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-83263-9/ČJ-2014-000022, zajištěn podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC. Dne 7. 3. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Dne 12. 3. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 11. 7. 2014. V odůvodnění konstatoval, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky č. j. KRPA-31639/ČJ-2012-000022 ze dne 9. 3. 2012, uloženo správní vyhoštění a následně byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-83263-9/ČJ-2014-000022, žalobce zajištěn podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC.

Šetřením správního orgánu bylo zjištěno, že žalobce byl dne 28. 2. 2014 kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole se prokázal dokladem o povolení k pobytu č. ZC041503 vystaveným na jméno B. P. X., nar., st. přísl. . Fotografie na dokladu však nebyla totožná s obličejem žalobce. Žalobce poté uvedl, že mu doklad nepatří. Proto byl téhož dne zajištěn dle § 27 odst. 7 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Dle kontrolních otisků prstů správní orgán zjistil, že jméno žalobce je L. D. V., nar. , st. přísl. . Žalobce byl dne 31. 7. 2006 odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na tři roky. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 9. 2006 a žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 4. 8. 2006 do 24. 8. 2009. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 9. 3. 2012 uvedl, že v roce 2006 z území České republiky vycestoval a vrátil se v roce 2010, kdy přijel za prací. Posledním datem

příjezdu výše jmenovaného je tedy dle jeho vyjádření 15. 1. 2010. Na jméno žalobce bylo dne 9. 3. 2012 vydáno Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPA-31639/ČJ-2012-000022, a to na dobu tří let. Lhůta k vycestování byla žalobci stanovena na 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 3. 2012 a lhůta k vycestování tedy stanovena do 15. 4. 2012. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 15. 3. 2012 do 1. 8. 2015, a tedy od 1. 8. 2012 maří výkon úředního rozhodnutí a opakovaně porušuje právní předpisy. Nacházel se na území České republiky v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 9. 3. 2012 a opakovaně se nachází na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného víza. Do protokolu sepsaného na cizinecké policii dne 28. 2. 2014 žalobce uvedl, že v době stanovené výjezdním příkazem nevycestoval, protože neměl cestovní doklad a z České republiky ani nehodlá vycestovat. Dle správního orgánu si žalobce žádný cestovní doklad nezajišťoval, což je patrné z délky doby nevyřízení dokladu, a to od 30. 7. 2012 do 28. 2. 2014. Žalobce uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné, je svobodný, bezdětný a všichni jeho rodinní příslušníci žijí ve . V České republice pracoval na různých brigádách, ale zdravotní pojištění sjednané neměl. Zdravotní stav je dle jeho sdělení dobrý. V současné době bydlí na adrese . Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a na území České republiky nemá žádný majetek. Do se nemůže vrátit, protože nemá žádný doklad totožnosti.

Při jednání konaném dne 14. 4. 2014 setrvali účastníci na svých dosavadních postojích. Žalobce k věci nic dalšího neuvedl. Pověřený pracovník žalovaného odkázal v plném rozsahu na vydané rozhodnutí, jež považuje za souladné se zákonem. Žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek z kumulativních důvodů uvedených v rozhodnutí.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nepopírá, že porušoval právní předpisy týkající se pobytu cizinců na území České republiky a nevznáší ani námitky proti skutkovým zjištěním v tomto směru učiněným. Nesouhlasí však s tím, že by v důsledku svého jednání mohl představovat nebezpečí pro

veřejný pořádek. Podle žalobce žalovaný tuto svou domněnku ani řádně neodůvodnil a nepostupoval tak v souladu se zákonem a mezinárodními závazky České republiky.

Uvedené námitky nemohl soud přisvědčit, neboť nesdílí názor žalobce, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jaké jednání považoval žalovaný za rozporné s veřejným pořádkem. Jde sice o odůvodnění stručné, avšak výstižné, logické a dostačující, zvláště za situace, kdy je žalovaný povinen vydat rozhodnutí podle § 46a zákona o azylu v krátké lhůtě (§ 46a odst. 2 zákona o azylu).

Zbývá tak posoudit, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Zde je třeba s ohledem na odkazy žalobce na judikaturu v oblasti cizineckého a azylového práva poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Azs 30/2014 – 56, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné věci shrnul dosavadní judikaturu k pojmu „veřejný pořádek“, akceptoval interpretaci tohoto pojmu, jak byla provedena zdejším soudem v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 44 A 59/2013 – 17, a shledal tento rozsudek ve vztahu k důvodům, jež mohou představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, za řádně odůvodněný a srozumitelný. Nejvyšší správní soud v tomto směru uvedl, že: *„Z odůvodnění krajského soudu dále logicky a srozumitelně vyplývá, že jednání stěžovatele představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky. Tento závěr Krajský soud učinil v souladu se žalovaným na základě zjištění, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval tuzemské právní normy o pobytu cizinců ani žádné ze správních rozhodnutí o vyhoštění, přičemž svévolně opouštěl zajišťovací zařízení. Napadený rozsudek dále obsahuje odkazy na správná ustanovení příslušných předpisů, podle nichž bylo rozhodováno a není nikterak vnitřně rozporný. Naopak je vystaven na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj na první pohled zřejmé, jak bylo v posuzovaném případě stěžovatele rozhodnuto. Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené neztotožnil s námitkou stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost.“*

Soud proto také v této věci vykládá neurčitý pojem „veřejný pořádek“ jako stav, kdy jsou zachovávány nejen právní normy, ale i další normy chování společnosti, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Veřejný pořádek znamená dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád České republiky. Každému příslušníku zdejší společnosti je zřejmé, že porušením rozhodnutí správního orgánu nebo soudu, se vystavuje postihu, stejně tak je každému nepochybně známo, že nebezpečí postihu se vystavuje v případě porušení právních norem. Veřejný pořádek představuje sice dodržování souboru norem různého druhu. Mezi ně však vždy patří právní normy. Jejich porušení, stejně jako porušení povinností stanovených v rozhodnutích soudů a správních orgánů, může proto být ze strany veřejné moci sankcionováno.

Dále soud konstatuje, že důvody pro omezení osobní svobody žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby žadatel neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území a neochotu území opustit. Takovým jednáním žalobce sice nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy.

Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce setrvává na území České republiky, ač k tomu není oprávněn, a to i poté, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění. Tyto skutečnosti sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nejsou. K popsanému nedovolenému jednání žalobce však přistupují další „přítěžující“ okolnosti v podobě maření výkonu správního rozhodnutí, odsouzení v roce 2006 k trestu vyhoštění z území České republiky, vystupování pod falešnou identitou a nelegální výkon práce na území České republiky. Všechny výše popsané individuální okolnosti ve svém souhrnu tak nepochybně představují dostatečně intenzivní ohrožení veřejného pořádku, jenž spočívá v zájmu na dodržování právního řádu České republiky a pravomocných rozhodnutí státních orgánů České republiky.

Rozhodnutí vydané žalovaným není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z odůvodnění rozhodnutí je zjevné, jaké okolnosti vedly žalovaného k stanovení povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Základem bylo dosavadní jednání žalobce, který pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval právní normy České republiky o pobytu cizinců ani správní rozhodnutí o vyhoštění a ve stanovených lhůtách z území České republiky nevycestoval. Byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky, před orgány policie uváděl nepravdivé údaje o své totožnosti, čímž ztěžoval postup státního orgánu, a další zákonu odporující chování v podobě nelegální práce bez zdravotního pojištění. Těchto skutečností si byl vědom i sám žalobce.

Povinnost žalobce setrvat v zajišťovacím zařízení hodnotí proto soud jako zcela přiléhavý a jediný možný postup, jenž je zcela v souladu se zákony a mezinárodními závazky České republiky jako svrchovaného státu, jenž je oprávněn stanovit podmínky, za nichž mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství (viz náleznost Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj. IV. ÚS 586/1999). Za situace, kdy žalobce není ochoten podřídit se povinností jemu uloženým a nerespektuje právní řád České republiky, je Česká republika oprávněna vynutit si respekt k pravidlům veřejného pořádku. S ohledem na dosavadní jednání žalobce a jeho osobní situaci není důvodné pochybovat o správnosti vydaného rozhodnutí. Soud proto v tomto směru uzavírá, že žalovaný správně dovodil, že stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je nezbytné, aby se žalobce nadále nemohl vyhýbat uloženému správnímu vyhoštění a trestu vyhoštění. Nedošlo proto k porušení § 2 správního řádu jak nedůvodně tvrdí žalobce.

Opodstatněná není ani výtky žalobce poukazující na porušení § 68 správního řádu, neboť z jeho odůvodnění je zcela zjevné, jaké skutkové a právní okolnosti byly základem pro rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Soud proto uzavírá, že žádná z žalobních námitek není důvodná a že rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu obstálo. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak

jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Ustanovenému tlumočnickovi přiznal soud odměnu za tlumočnický úkon (tlumočení průběhu jednání v trvání jedné hodiny, nikoli dvou hodin, jak uvedl tlumočnick ve vyúčtování ze dne 15. 4. 2014) ve výši 385,- Kč. Uvedená částka představuje odměnu podle § 17 odst. 1 položky 1, zvýšenou o 10 % podle § 22 odst. 1, písm. b) vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Odměna bude tlumočnickovi vyplacena ve stanovené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 14. dubna 2014

JUDr. Věra Š i m ů n k o v á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová